

Carmina Ferré

Per veure el vídeo sobre el testimoni de la Carmina Ferré: infotransit.gencat.cat

“Van ser dues coses a superar: quedar-me paraplègica i que una amiga morís”

Carmina Ferré

Si voleu explicar-nos la vostra experiència com a víctima (o familiar) d'un accident de trànsit, poseu-vos en contacte amb l'Oficina de Premsa i Comunicació de l'SCT: 93 567 39 73/74 o premsasct@gencat.cat

Norma Grau

Una història marcada pel record d'un accident, la paraplegia i la maternitat

La Carmina Ferré va néixer l'1 de febrer del 1971 i el destí va voler que el mateix dia, 40 anys més tard, donés a llum el seu fill Esteve. Entremig hi ha una autèntica història de superació iniciada amb un accident de trànsit als 17 anys que la va deixar paraplègica la resta de la seva vida.

El record d'una data

“Era la nit del divendres 12 d'agost del 1988 i hi havia molt de moviment a les carreteres perquè just començava el pont de la Mare de Déu d'Agost. Jo conduïa la meva Vespa i al darrere portava la meva amiga Sílvia. Anàvem de Constantí a l'Argilaga a veure un concert d'Els Pets. Conduïa per la carretera del Morell, no vaig veure l'estop, me'l vaig saltar inconscientment i em vaig incorporar a l'N-420 directament. Venia un cotxe i així va ser l'accident”, explica la Carmina.

Les conseqüències del sinistre van ser dràstiques: la Carmina es va quedar sense poder caminar en plena adolescència i la seva amiga Sílvia va morir. “Van ser dues coses a superar: quedar-me paraplègica i que una amiga morís. Vaig reaccionar amb ràbia i agressivitat cap a la gent que m'envoltava sense ser-ne conscient i per a la Sílvia em guardava la tristesa. A l'hospital, cada nit quan em quedava sola plorava i plorava sota el llençol”, rememora. “Cada any dels 23 que fa que va passar, per Tots Sants i el dia de l'accident li porta al cementiri un ram de roses grogues, les preferides de la Sílvia”, comenta la mare de la Carmina, la Maria del Carme.

La Carmina no recorda gaire cosa més de com va anar el sinistre. La seva mare, però, explica que durant el judici de l'accident un testimoni va dir que abans de l'estop va veure com la Carmina parlava amb la Sílvia mirant en direcció contrària al senyal de trànsit. Un preu massa car per una distracció d'una adolescent que s'anava a divertir, però un simple error a la carretera pot ser fatídic i el de la Carmina li va canviar la vida.

El somriure sempre caracteritza l'expressió de la Carmina, un somriure que només s'apaga quan recorda l'accident i els anys posteriors: “Van ser molt durs, vaig estar cinc anys entrant i sortint de l'hospital perquè vaig tenir molts problemes a l'esquena”. La seva mare assegura que la “patacada forta” va venir quan van ser a casa elles dues soles: “Ja no hi havia ningú que ens ajudés com a l'hospital. El pare de la Carmina havia mort quan ella tenia vuit anys i els seus germans ja eren més grans i feien la seva vida. Érem la Carmina i jo, però mai ens vam enfonsar. Ella em va contagiar les seves ganes de tirar endavant, la seva tossuderia per aconseguir tot allò que es proposava i així es va anar muntant la nova vida”. La Carmina destaca que va ser clau que sobretot la seva mare no la sobreprotegís i que mai caiguessin en el victimisme.

La feina, base de la seva autonomia

“L'accident va interrompre els meus estudis de formació social, però quan em vaig recuperar dels problemes a l'esquena em vaig incorporar a l'empresa d'assegurances que va crear el meu germà. Abans de tenir l'accident l'empresa era un projecte en què treballàvem junts, però jo vaig haver d'ajornar la meua incorporació.” La Fernanda va ser la noia que va substituir la Carmina durant la seva recuperació: “Vaig sentir molta pena que jo aconseguís una feina per aquella situació”. Quan la Carmina va començar a treballar, la Fernanda va continuar en el seu lloc: “Em va costar adaptar-me a la condició de la Carmina perquè per la meua forma de ser, tan patidora, em preocupava excessivament i estava massa pendent d'ella, fins que em vaig adonar que això la molestava. Ara han passat molt anys i quan veig la Carmina ja ni penso que no pot caminar”.

La Carmina assegura que tenir feina li va donar independència econòmica: “Això em va permetre desenvolupar una vida dins dels paràmetres de la normalitat, que després m'han portat a tenir una criatura. Tot i això sóc conscient que el que per a mi és normalitat, malauradament no és el més habitual entre les persones que tenen una paraplegia”. La vida de la Carmina s'ha caracteritzat pel coratge, la força de voluntat i la lluita constant per aconseguir ser totalment independent: “A la vida he aconseguit tot el que m'he proposat, me n'he anat sortint amb tot, però evidentment no m'he posat el repte de pujar l'Everest, perquè d'entrada sé que les meves limitacions no m'ho permeten”.

La maternitat des de la paraplegia

La darrera aventura de la Carmina, que li ha canviat completament la vida, ha sigut ser mare. Se li il·lumina la cara quan parla del petit Esteve, el seu fill. Té gairebé un any i mig i, com totes les criatures de la seva edat, és un belluguet i reclama tota l'atenció: obre i tanca portes, ho llença tot a terra, obre els armaris... “De moment me n'he anat sortint de totes les situacions, amb el nen”, comenta la Carmina mentre l'Esteve la petoneja, “però si un dia se'm posa sota la taula i no el puc treure o em passa una altra situació en la qual jo, per la meua paraplegia, no me les puc empescar de cap manera, aniré a trucar al veí”. La Carmina és com qualsevol altra mare: canvia, banya, dóna de menjar, juga amb el seu fill, ho fa tot.

Amb tenacitat i també a vegades amb enginy, la Carmina ha vençut les seves limitacions per cuidar el petit Esteve. “El llit del nen és també el canviador i a sota té espai perquè jo m'hi pugui posar amb la cadira de rodes. El bressol

de quan l'Esteve era un bebè era a l'altura del llit i només tenia barana en una banda, i ara l'utilitzo com a banqueta.” El petit Esteve ja camina, però de moment quan surten al carrer la Carmina se'l posa a la falda subjectat amb una motxilla de bebès. “Ho he pogut fer tot menys empènyer el cotxet pel carrer. De moment li agrada anar així assegut a sobre meu i no es queixa. De totes maneres, quan anem al parc m'acompanya la meua mare per si s'escapa”.

La valentia de la Carmina de ser mare amb cadira de rodes va ser premiada l'any passat per la Fundació ONCE amb un dels deu premis Discapnet que concedeix aquesta organització a la superació de persones amb discapacitats. “Quan em van trucar per telèfon per dir-m'ho, els vaig preguntar si era una broma. No sabia ni qui havia presentat la meua candidatura, després més tard em vaig assabentar que va ser a través d'un article que va publicar el Diari de Tarragona sobre mi. No crec que hagi fet res d'extraordinari per haver-lo rebut, no sóc la primera paraplàgica que és mare ni seré l'última”, comenta traient-li importància.

Tot i això l'Esteve va néixer de part natural, un fet que sí que és insòlit, ja que normalment les mares paraplàgiques donen a llum per cesària. L'embaràs va transcórrer amb normalitat tot i que la Carmina accepta que la van advertir dels “riscos elevats” que hi havia d'avortament o de part prematur en la seva situació de paraplegia i també per la seva edat, ja que tenia gairebé 40 anys. L'única diferència va ser que la Carmina va haver d'ingressar 15 dies abans de sortir de comptes a l'hospital pel risc que no s'adonés que estava de part per la falta de sensibilitat arran de la paraplegia.

Actualment la Carmina cuida el seu fill, treballa i està acabant la carrera de filologia catalana. Però a banda de sortir-se'n amb escriure en el dia a dia, la Carmina s'ha atrevit amb autèntiques aventures per a una persona que no pot caminar: ha viatjat conduint a París, ha fet esquí, submarinisme i abans de ser mare anava amb bicicleta. “Quan l'Esteve sigui més gran tornaré a agafar la bicicleta i anirem a passejar tots dos junts”, planeja la Carmina.

La Carmina s'ha atrevit amb autèntiques aventures per a una persona que no pot caminar: ha viatjat conduint a París, ha fet esquí, submarinisme i abans de ser mare anava amb bicicleta

La Carmina és com qualsevol altra mare: canvia, banya, dóna de menjar, juga amb el seu fill, ho fa tot.

“Tenir feina em va donar una independència econòmica que em va permetre desenvolupar una vida dins dels paràmetres de la normalitat, que després m'han portat a tenir una criatura”

Carmina Ferré

L'Esteve, d'un any i mig d'edat, va néixer de forma natural, un fet insòlit en una mare paraplàgica.

